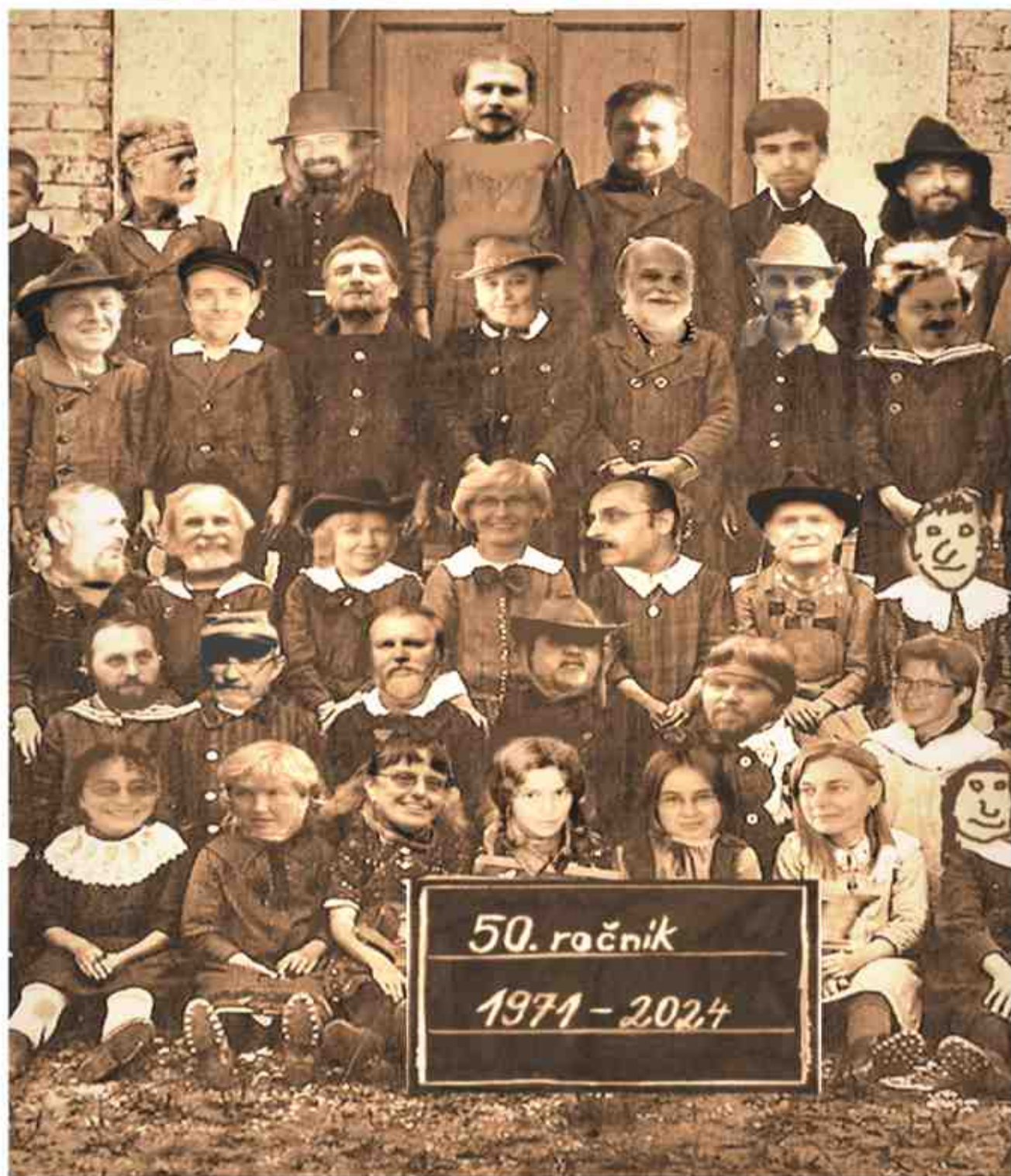

TRAPSAVEC

Sborník Literární Soutěže

Klekání

Do kaňonu doputovalo slabé cinkání. Přecezené skrz koruny borovic a píchavé koberce maliní bylo sotva slyšet. Šerif Záplata na terase srubu zpozorněl. Klekání. Teď si byl úplně jistý. Vstal z masivního křesla a vešel do srubu. Otevřenou dlaní zabouchal na stěnu a otočil starým keramickým vypínačem. Už to dělal hezkou řádku let. Jak slyšel zvonek z kostelíka v údolí nastal čas pro zápis do kroniky. Sedl ke stolu, obřadně nasadil dioptrické brýle a rozevřel listy tlustého sešitu. Z žárovky visící nad stolem přšlo na prázdný list kroniky mihotavé žluté světlo. Z náprsní kapsy vyšisovaného pákra vytáhl propisku a zabodl hrot vlevo nahoru.

„Jžišmarjá, kolikátýho vlastně dneska je,“ zamyslel se.

„Kajmane!!!“

Dveře od srubu tesklivě zaskřípaly.

„Patnáctýho července,“ vešel do místnosti nejprve skřehotavý hlas a za ním vychrtlý šedovlasý a šedovousý chlápek, který držel pohromadě jen díky zteřelému šátku kolem hlavy.

„Ale vždyť já vím,“ sklonil se šerif Záplata nad sešitem.

„Nevíš, jinak by si nevolal,“ nenechal se chlápek.

„Ale vždyť já vím, že nevím,“ přiznal Záplata a zatlačil hrot do papíru.

Světlo z žárovky nad stolem trochu potemnělo, několikrát bliklo až nakonec žhavé vlákno uvězněné ve skleněné kouli úplně zhaslo.

„Už zase,“ odlepil Záplata hrot propisky z papíru a podíval se rozmrzele na tmavou žárovku.

„Už jsem ti to chtěl říct včera,“ pokýval Kajman hlavou. „Takhle to blbne poslední tejden.“

„Tak jo,“ vrátil Záplata propisku do náprsní kapsy a zaklapl sešit. „Tak asi můžeš.“

„Hele. T.O. Černý jestřáb zase nabírá,“ vlítl Dědek do hospody V noře a mával novým Puchejřem. „Tady. Tady čti. T.O. Černý jestřáb hledá nové členy,“ otevřel Dědek stránku se siluetou letícího ptáka.

„Kamarádi, protože nastal čas, abychom se postarali o nějakéj potěr, kterej to krásný místo jednou vezme po nás,“ četl nahlas Kolouch.

„To je nějaký divný, je to tam co půl roku,“ přerušil Koloucha Žabák. „Záplatovi i Kajmanovi táhne na osmej křížek. Ale co ty co mezitím

nabrali? Víš kolik jich muselo bejt?“

„Třeba se jim zatím nikdo nezdál,“ vysvětlil sobě i ostatním logicky Dědek.

„Třeba. Nebo je v tom něco jinýho,“ pochyboval dál Žabák.

„Hele. Dědkové mají prostě svý mouchy. Stačí to s nimi jen chvíli vydržet. Občas uvaříš fazole, přihřeješ gulášek, sliješ kafe, skočíš k potoku pro vodu nebo do vsi pro pivo. Vyslechneš pár senilních keců, pokýváš chápatě hlavou. A až si zvyknou, seš jejich. No a tím se otevřou i dveře pro nás,“ pokračoval Dědek. „Ten srub za to stojí. Nebo ne?“

„Jak pro nás?“ zvedl Žabák obočí, pod ním i oči a opřel je do Dědka.

„No kdo z nás tří jezdí do práce na kole?“ zapíchl Dědek špičku prstu do závěru článku.

Všichni se nad malá písmenka naklonili a četli: „Podmínkou pro přijetí je vyrovnaná, klidná a kamarádká povaha, trampské dovednosti a jízda na kole. Hra na hudební nástroj vítána.“

„To jako že jezdím na kole?“ zeptal se nevěřičně Žabák.

„To jako že seš kamarád. A proč furt stavět přístřechy, když můžeme mít boudu“ odpověděli Dědek i Kolouch zároveň a kývli na vyzývavý pohled výčepního.

„Tak hodně úspěchů v pátek u jestřábů,“ křísila o sebe baňatá břicha püllitrů.

Napětí v potměšlém srubu T.O. Černý jestřáb šlo krájet i rybičkou. Šerif Záplata seděl důstojně za masivním stolem uprostřed místnosti a z přítmí za zády vyčnívala jen špička orlího Kajmanova nosu. Na lavicích podél stěn šlo spíš jen tušit siluety dalších postav. Všechny mlčící, mírně nahrbené a do osvětleného koláče na podlaze trčely jen nohy se svalnatými lýtky. Ve středu kruhu postávali tři zájemci o členství v osadě. Žabák byl suverénně nejmenší. Všichni tři těkali nervózníma očima ze šerifa k mlčícím siluetám podél stěn a zpět. Ruce jim evidentně překážely.

„Tak tedy dovolte, abych vás u nás přivítal a asi to nebudu moc okecávat, stejně všichni víme proč tu jsme,“ porušil tíživé ticho Záplata. „No, možná by jsme to mohli trochu zkrátit a jít rovnou k věci ...“

„Ehm,“ ozvalo se z přítmí za zády a ve světle se vynořil Kajmanův vrásčitý obličej. Dorazil až k šerifovu uchu a něco zašeptal.

„Tak prej ne, říká tady Kajman. Kvůli dodržení pravidel toho dnešního výběrového řízení by bylo dobrý znát vaše jména a taky nějaký trampský dovednosti,“ dokončil všeptanou myšlenku Záplata. „Tak třeba ty,“ zapíchl zprohýbaný prst do prvního z trojice.

„Já jsem Einstein,“ vystoupil hubený a vytáhlý čahoun z řady.

„Dobrá Einsteine, co umíš,“ zeptal se Záplata a přezdívka ho nijak neohromila. Z významných světových osobností uznával jen Johnnie Walkera, Lionella Stocka a Wabiho Ryvolu.

„Skoro celý Ludolfovo číslo,“ vyhrkl Einstein nedočkavě.

„Fakt,“ projevil Záplata na oko zájem. „A k čemu je takový číslo dobrý?“ zeptal se.

„Asi k ničemu,“ pokrčil rameny Einstein. „Ale vydrží to na celý večer.“

Záplata zakroutil hlavou. Jeho kostnatý prst se zasekl do dalšího čekatele.

„Já jsem Chozé a vím, jestli umí žirafa plavat,“ vystoupil do popředí další z účastníků řízení.

Šerif Záplata se na něj nechápavě podíval. „Žirafa si říkal?“ zopakoval nevěřicně a naklonil se nad deskou stolu a ušní boltec nastavil mističkou z dlaně. Místnost poprvé za celou dobu ožila. Podél stěn se ozvalo nejprve šumění, následovalo šeptání, které přešlo v nesrozumitelné mumlání a nakonec v hlasité výkřiky ve kterých vynikala slova umí nebo neumí.

„Klid,“ zařval Záplata. Když místnost zcela ztichla otočil se opět k Chozému. „A k čemu je tohle jako dobrý?“ zeptal se opět nechápavě.

„Nevím,“ odpověděl klidně Chozé. „Ale funguje to.“

„Tak plave nebo neplave?“ vynořil se ze tmy i Kajmanův obličej.

Chozé se jen usmál a zaklepal si prstem na prázdný levý rukáv zelené bundy.

Poslední vystoupil Žabák. Nesnášel chvíle, kdy byl středem pozornosti. Teď litoval i toho, že se nechal od kluků ukecat. Vůbec nevěděl, co má o sobě a svých trampských dovednostech říct. Uměl všechno a vlastně nic. Na vandrech dělal všechno automaticky a nikdy nepřemýšlel o tom, co dělá lépe a co hůř než ostatní. V hlavě mu naskočila slova z hospody. Polkl, zvlhčil jazyk a pak vychrlil: „Uvařím fazole, přihřeju gulášek, sleju kafičko, skočím k potoku pro vodu nebo do vsi pro pivo. Vyslechnu pár“ V mozku se varovně rozblikala kontrolka.

„Pár dobrých rad,“ dokončil větu a úlevně oddychl.

„Dobrá, tak to by bylo,“ otočil se Záplata ke Kajmanovi. „Teď už můžu?“ zeptal se do tmy a špička orlího nosu pokývala.

„Tedy. Ne že byste nás v tomhle kole nějak přesvědčili,“ začal pomalu Záplata. „A tak jsem si připravil ještě jednu kontrolní otázku. Kolik máte letos najeto na kole?“

Einstein se podíval na Chozého, Chozé na Žabáka a všichni tři na Záplatu.

„Já letos nic,“ přiznal Einstein.

„Já taky ne,“ doznal se i Chozé.

Žabák chvíli počítal a pak vyhrkl: „Skoro patnáct set kilometrů.“

„Rozhodnuto,“ udeřil Záplata dlaní do stolu. „Novým členem osady se stává Žabák.“

V místnosti se rozezněl potlesk. Einstein i Chozé sklonili smutně hlavy a zamířili ke dveřím.

„A co ta žirafa?“ zakřičel za odcházejícími Kajman. Chozé se ani neotočil.

„Tak zejtra před klekáním tady,“ poplácal Záplata Žabáka bodře po zádech.

Žabák s Kajmanem obešli boudu. Za boudu byl přilepený malý přístavek z klád. Kajman sáhl do hluboké kapsy vyšisovaných lacláčů a vytáhl klíč. Ten zasunul do štěrbině visacího zámku na těžkých dveřích z loupáných klád. Zámek cvakl. Dveře se pomalu otevřely. Ze dveří se vypotácel šíleně hubený chlápek s hlubokými vyrýsovanými vrásky ve tvářích, vystouplými žebry a mohutnými bambulemi lýtkových svalů.

„Zasloužená odměna,“ podal mu Kajman nášivku s černou siluetou letícího ptáka. „A od tohoto okamžiku ani slovo,“ dodal varovně.

„A teď ty,“ otočil se k Žabákovi. Lehce ho chytil za rameno a pomalu vstrčil do místnosti. Než stačil zavřít dveře spatřil Žabák uprostřed místnosti kostru silničního kola a spleť drátů a kabelů.

Do kaňonu doputovalo slabé cinkání. Přecezené skrz koruny borovic a píchavé koberce maliní bylo sotva slyšet. Šerif Záplata na terase již nedočkavě čekal. Klekání. Konečně. Vstal z masivního křesla a vešel do srubu. Otevřenou dlaní zabuchal na stěnu a otočil starým keramickým vypínačem. Už to dělal hezkou řádku let. Jak slyšel zvonek z kostelíka v údolí nastal čas pro zápis do kroniky. Sedl ke stolu, obřadně nasadil

dioptrické brýle a rozevřel listy tlustého sešitu. Z žárovky visící nad stolem
pršelo na prázdný list kroniky jasné bílé světlo.

3. místo Próza Oldpsavci Jan Valeš – Jeňýk